

Folketingets Retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

MINISTEREN

J.nr. 05-0800-00053
Init.: TDA
Dato: 2. juni 2005

Under henvisning til spørgsmål nr. 18 vedrørende L 27 fra Folketingets Retsudvalg sendes hermed i 5 eksemplarer ministeren for familie- og forbrugeranliggenders besvarelse.

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 30. maj 2005 fra Mette Lerche-Lerchenborg, jf. L 27 – bilag 21.”

Svar:

Mette Lerche-Lerchenborg har i henvendelsen stillet mig tre spørgsmål, som jeg har besvaret nedenfor.

1.

Mette Lerche-Lerchenborg spørger, hvad formålet er med at frigive navne, der bæres af flere end 1.000 personer.

Udgangspunktet for lovforslaget er, at en persons navn i første række er et privat anliggende og kun i anden række et spørgsmål, som samfundet har interesse i at regulere. Heraf følger, at den enkelte som udgangspunkt selv bør have ret til at bestemme sit navn, medmindre der er stærke grunde til at hindre den pågældende heri. Sådanne grunde er hensynet til at beskytte slægtsfølelsen hos andre, der bærer samme mellem- eller efternavn. Ud fra dette udgangspunkt er der i lovforslaget - som i Norge - indført en ordning, hvorefter efternavne, der bæres af mere end et bestemt antal personer i landet, er frie og kan tages af enhver. I Norge er denne grænse sat til 200. Det vil herved bl.a. blive muligt for udlændinge, som ønsker et dansk efternavn at tage et sådant og derved undgå de vanskeligheder, et udenlandsk efternavn kan medføre.

Om fastsættelsen af grænsen henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.1., betænkning nr. 1446 om Personnavne, s. 115-121 og mine svar på Folketingets Retsudvalgs spørgsmål nr. 6, 11 og 12.

2.

Som jeg forstår Mette Lerche-Lerchenborgs andet spørgsmål, spørger hun, hvorfor det ikke kan kræves af ugifte samlevende, at disse gifter sig, eller at partneren giver samtykke til navneændringen, hvis de ønsker fælles navn.

Jeg skal understrege, at der efter lovforslaget også for ugifte samlevende gælder et samtykkekrav, jf. lovforslagets § 5, stk. 2, jf. § 5, stk. 1.

Om overvejelserne og hensynene bag at ligestille faste ugifte samlevende med ægtefæller henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3., betænkning nr. 1446 om Personnavne, s. 124 – 127 og mit svar på Retsudvalgets spørgsmål nr. 6.

3.

I sit tredje spørgsmål spørger Mette Lerche-Lerchenborg om, hvorfor et barn ikke kan hedde ”Volapyk”, hvis der ellers indføres ”ligeberettigelse” og ”frit valg på alle hylder”.

Lovforslaget liberaliserer navnereglerne væsentligt, men der er ikke, som anført af Mette Lerche-Lerchenborg, tale om, at der indføres ”frit valg på alle hylder”. For efternavne, der bæres af 1.000 personer eller færre, gælder der således fortsat et tilknytnings- eller samtykkekrav, dvs. at disse navne ikke bare frit kan tages som mellem- eller efternavne af enhver. Dette skyldes, at der ved udarbejdelse af lovforslaget også er taget hensyn til at beskytte slægtsfølelsen hos bærerne af et ikke-udbredt navn. Herudover er der taget hensyn til, at et navn (for-, mellem- og efternavn) ud fra et samfundsmæssigt hensyn skal være egnet til at blive anvendt ved kommunikation mellem borgeren og offentlige myndigheder og offentlige myndigheder indbyrdes. Heller ikke for fornavne indføres der ”frit valg”. Et fornavn, som ikke er på listen over godkendte fornavne, kan således alene godkendes, hvis der er tale om et egentligt fornavn, der er egnet til at blive anvendt heri landet, og som ikke er upassende eller kan vække anstød, se lovforslagets § 14, stk. 3.

Herudover har Mette Lerche-Lerchenborg anført, at det fremover vil være en håbløs sag at forske i slægten.

Jeg skal hertil bemærke, at alle navneændringer vil blive registreret i ministerialbogen, og at man derfor fortsat vil kunne se tidligere båret navne, såfremt dette er nødvendigt for ens slægtsforskning.

Lars Barfoed

Kirsten á Rogvi